

cene, ale ani citovaný predpis § 46 náhrad. zákona ani iný zákonný predpis neustanovuje a zo zákonov o pozemkovej reforme nemožno dovodiť, že by bola možná sťažnosť i proti dohode, ktorú Štátny pozemkový úrad môže sjednať s vlastníkom zabraného majetku o jeho prevzatí a o prejmacej cene (o takúto dohodu tu ide). Rekurzny súd dospel k tomu právnenmu stanovisku, že sťažnosť sťažovateľky je predovšetkým podľa citovaného ustanovenia § 46 náhradového zákona vôbec neprípustná. Keď však sťažnosť ako opravný prostriedok proti dohode Štátneho pozemkového úradu s vlastníkom zabraného majetku nie je v náhradovom zákone odkázaná na riadne súdy a účastník v § 46 náhrad. zák. menovaný môže sa brániť len porodom správnym a teprv potom snád' porodom práva, musela byť táto sťažnosť sťažovateľky odmietnutá ako neprípustná (srovnaj Sb. n. s. 10821).

N a j v y š š í s ú d dovolaciemu rekursu nevyhovel, a to s poukazom na správny dôvod napadnutého usnesenia, že proti d o h o d e, ktorú Štátny pozemkový úrad ujednal s vlastními zabraného majetku o jeho prevzatí a o prejmacej cene, nie je prípustná sťažnosť k súdu, oprená o § 46 náhradového zákona v znení zákona čís. 220/1922 Sb. z. a n. (rozh. 10821 Sb. n. s.), ďalej aj preto, lebo predmet sťažnosti podľa svojej povahy vybočuje zo zákonného rámca nesporného pokračovania, určeného už citovaným §om náhradového zákona.

Čís. 15137.

K § 1487 obč. zák.

Tříletá lhůta promlčecí § 1487 obč. zák. platí i pro žalobu na vydání dědictví z důvodu, že zůstavitel nebyl pro předcházející dědickou smlouvu oprávněn pořídit o celé pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 18. dubna 1936, R I 343/36.)

Žalobou podle § 823 obč. zák. domáhá se žalobce vydání tří čtvrtin dědictví (hereditatis petitio) na žalovaném, jemuž pozůstalost po Antonii W. byla odevzdána na základě závěti ze dne 29. května 1922, opíraje ji také o dědickou smlouvu ze dne 15. září 1909. Žalovaný namítl promlčení žalobního nároku. P r v ý s o u d z toho důvodu žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. D ů v o d y: Žalobce opírá svůj žalobní nárok o dědickou smlouvu a tvrdí, že má dědické právo silnější než žalovaný, který opírá je o poslední pořízení zůstavitelky Antonie W. Není tedy zde předpokladem důkaz neplatnosti zmíněného pořízení čili zvrhnutí jeho a žaloba není obmezena tříletou promlčecí lhůtou § 1487 o. obč. z., nýbrž platí tu promlčecí lhůta třiceti, příp. čtyřicetiletá dle § 1487 a 1485 o. obč. z. (viz rozhodnutí nejv. soudu čís. 10712 sbírky Vážného).

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí o odvolání.

D ů v o d y:

Podle § 1487 obč. zák. jest do tří let uplatňovati práva zvrhnouti poslední pořízení, jinak práva ta jsou promlčena. Žalobce se sice přímo podle žalobní prosby nedomáhá zvrhnutí posledního pořízení, avšak od neplatnosti, pokud se týče bezúčinnosti sporné závěti co do tří čtvrtin pozůstalosti žalovanému odevzdané podle odevzdací listiny okresního soudu v Ř. z 24. února 1926 závisí domnělé silnější právo žalobcovo, takže předpokladem úspěchu podané žaloby podle § 823 obč. zák. jest nezbytně zvrhnutí posledního pořízení co do tří čtvrtin pozůstalosti. Z toho zřejmo, že tříletá promlčecí lhůta § 1487 obč. zák. musí platiti i pro žaloby, kterými se uplatňuje, že zůstavitel pro předcházející dědickou smlouvu nebyl více oprávněn pořídit o celé pozůstalosti (srov. Klang § 1487 B/b), jak tomu jest v tomto případě. Tato tříletá lhůta počíná se ode dne prohlášení poslední vůle (srov. rozh. čís. 10712 Sb. n. s.). Ježto v tomto případě byla poslední vůle prohlášena dne 11. prosince 1926 a žaloba byla podána až 5. září 1934, jest zažalovaný nárok, pokud se opírá o ustanovení § 823 obč. zák., promlčen podle § 1487 obč. zák. Jest proto opačný náhled mylný a nebylo příčiny zrušovati rozsudek prvního soudu, pokud žalobní nárok se opírá o ustanovení § 823 zák. (rozhodnutí čís. 10.712 Sb. n. s.), jehož se napadené usnesení dovolává, není v rozporu s tímto rozhodnutím. Na odvolacím soudu bude, by při novém svém rozhodnutí se vypořádal také s dalším právním důvodem, o nějž žalobce žalobní nárok opírá, s nímž se odvolací soud dosud nezabýval.

Čís. 15138.

Prodávatel, který z důvodu výhrady práva vlastnického vzal prodanou věc zpět, neujednav nic jiného, odstoupil tím od smlouvy a může na kupitele žádati náhradu škody, způsobené zaviněným nesplněním kupní smlouvy.

Zavinění kupitelovo záleží v tom, že nedostál platebním závazkům, převzatým kupní smlouvou. Jde-li o obchody podle obchodního zákona, má prodávatel nárok na náhradu skutečné škody a ušlého zisku, tudíž na náhradu rozdílu mezi ujednanou kupní cenou a obecnou hodnotou věci v době vrácení.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1936, Rv II 409/34.)

Žalobkyně prodala žalovanému prádlo s výhradou práva vlastnického. Poněvadž žalovaný nezaplatil celou kupní cenu dodaného zboží, vzala je žalobkyně, uplatňujíc své vyhrazené právo vlastnické, zpět a prodala je třetímu, hledíc k jeho opotřebení za 50% původní kupní ceny. Žalobou domáhá se na žalovaném rozdílu mezi kupní cenou zboží, jakou mělo v době prodeje žalovanému, a cenou, za kterou bylo prodáno třetímu. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto